

HÁROM GONG'AN

Amitábha békét hoz

Úgy hírlík, hogy De An prefektúra Xiaogan megyéjében élt egy Xu Xianzhong nevű diák. A tizennyolc éves fiú vonásai kellemesek, bőre sima, megjelenése pedig elegáns volt. A szomszédságában lakott a hentes, Xiao Fuhan, akinek volt egy nagyon szép, 17 éves lánya, Shuyu. A lány soha nem lépett ki a főkapun, naphosszat a házuk emeletén hímezgetett. A ház az út mellett állt, így az ablakból gyakran látta Xut átmenni az úton. Mind a ketten figyelték egymást, és lassan szerelembe estek. A fiatalok titokban beszélgettek, együtt nevettek. A fiú szavaival, a lány pedig mosolyával jelezte érzéseit. Xu éjszakánként titokban felosont a ház lépcsőjén a lányhoz, kéz a kézben besétáltak a lány szobájába, és együtt töltötték az éjszakát. A fiú kakasszónál elment, majd éjjel ismét visszatért. Shuyu félt, hogy viszonyára fény derülhet: „A feljáró az épületen belül van, félek, hogy ha éjjel valaki arra jár, megláthat téged. Inkább lelátatok neked egy fehér vásznat, és felhúzlak.” Ettől kezdve a fiú, nagy boldogan, a terv szerint cselekedett. Fél éven keresztül minden éjjel felmászott a lányhoz, kora reggel pedig lejött onnan. Bár a szomszédok mind tudtak a viszonyról, titokban tartották Xiao Fuhan előtt.

Történt egyszer, hogy egy éjjel Xut meghívta egyik barátja iszogatni, így késett a találkozóról. Mindeközben a városban kéregető doboló szerzetes, Ming Xiu meglátta az ablakból lelógó fehér vásznat. Azt hitte, hogy kirakták szellőzni, csak még nem szedték be. El akarta lopni a lepedőt, ezért az ütőhangszerét elhallgattatva csendben megrántotta a vásznat. A lány azt hitte, hogy a szerelme érkezik, ezért húzni kezdte a lepedőt, hogy segítsen barátjának. A szerzetes egyből megértette, hogy a lány így engedi be a szeretőjét. Fogta, és felmászott a lányhoz. Ahogy meglátta a lányt, örömeiben így szólt: „A kisasszonyt és engemet a sors kötött össze, itt maradok hát éjszakára. Jóságod nagyobb lesz a tengernél, kedvességed nagyobb az égnél.” A lány ijedten így válaszolt: „Nekem már van párom, hogyan hálhatnék veled? Inkább odaadom ezt az ezüst hajdíszot, csak mássz le azonnal!” De a szerzetes így válaszolt: „Te húztál fel engem! Most, hogy itt vagyok, nem megyek sehová. Idejöhettem, hát nem megyek el.” Odament a lányhoz, és erősen magához szorította. A lány dühében kiabálni kezdett: „Segítség, rabló van nálam!” A lány szülei addigra aludni mentek, és nem hallották a segélykiáltást. A szerzetes azonban megijedt, hogy valaki meghallja, ezért előrántott egy kést, és megölte a lányt. Fogta a hajdíszét, fülbevalóját és gyűrűjét, majd lemászott és elszaladt. Másnap, reggeli után, mikor a szülők látták, hogy a lányuk még nem kelt fel, felmentek hozzá. A szobában meglátták halott lányukat. Fogalmuk sem volt róla, hogy ki tehette. A szomszédok az ártatlan Xut vádolták: „Lányodnak és Xu Xianzhongnak már fél éve viszonya van. Tegnap Xu egy barátjával iszogott, és minden bizonnyal annyira lerészegedett, hogy véletlenül megölte a lányotokat. Minden kétséget kizáróan ő tette” – mondták Xiao Fuhannak. Az apa hallott Bao bíró hírnevéről, ezért egy küldöttet küldött hozzá, hogy elmesélje neki a történetet: „Egy szörnyű bűncselekményt jelentek – mondta Baonak a küldött. – A bűnös diák, Xu Xianzhong szíve olyan gonosz, akár a farkasé, viselkedése olyan gyalázatos, akár a fűrjé. Láttam lányom szépségét, és kitervelte, hogy magáévá teszi. Éjjel, borozgatás után, egy késsel bemászott a szobába, erőszakoskodott a lányommal, aki nem hagyta magát. A fiú ekkor előrántotta a kést és megölte őt. Fogta a hajtűjét és elmenekült. A szomszédok mind bizonyítani tudják. Bár Xu Xianzhong bekerült az iskolába, a rendes diákból hirtelen gonosz ember vált, mint az iskola előtti folyóban a sikló, akiből vad krokodil lett. A hétköznapi erények kivesztek belőle, el kell hát ítélni, méltó büntetést kell kapnia. Ezennel megvádolom őt!”

Bao bíró igazságos és erényes hivatalnok volt, aki soha nem hozott rossz ítéletet. Még aznap előkészítették az ügyét, és a hivatalnokok elfogták a fiút. A vádlott és a tanúk mind várták a tárgyalást.

Bao bíró először kikérdezte a tanúkat, a bal oldali szomszédot, Xiao Meit, és a jobb oldalit, Wu Fant, akik mind így vallottak: „Xiao Shuyu egy utcára néző ház emeletén lakott. Már hat hónapja folytatott viszonyt Xu Xianzhonggal, amit titkoltak a lány szülei előtt. Erőszakról tehát nem igazán lehet beszélni. A gyilkosság okát viszont, és azt, hogy pontosan mi történt az éjszaka, azt nem tudjuk.” Xu a következőképpen válaszolt a vádakra: „A viszonyunkat elismerem, már nem érdemes vitkolni. Ezt a bűnömet beismerem, de a gyilkosság vádját elutasítom. A gyilkos nem én vagyok.” Xiao Fuhan így válaszolt: „A kisebbik bünt elismeri, a nagyot pedig tagadja, nagyon okos. Azonban a lányom szobájába csak ő járt be, ha nem ő, akkor mégis ki ölte meg a lányomat? A lányom bizonyára véget akart vetni a kapcsolatuknak, azért a fiú dühében megölte. Ez egy léha fiatalember. Gondolja uram, hogy a lányom és közte igazi érzelmekről volt szó? Miért nem használ kínzóeszközt, hogy kiszedje belőle a vallomást?” Bao bíró látta Xu szépségét, és békés természetét, ezért megkérdezte tőle: „Amikor te Shuyu szobájába be- és kilopóztál, ki volt rajtad kívül az utcán?” „Korábban többször láttam egy kéregető szerzetest, aki éjjel az utcán járva, dobolva kántált, de mostanában nem volt senki”. Bao bíró erre dühösen így szólt: „Akkor minden bizonnyal te vagy a gyilkos! Feladod magad?” Xunek nem volt más választása, hát így felelt: „Fel.” Negyven botütést kapott, majd börtönbe zárták.

Bao bíró ezután titokban behivatott két rendőrt, Wan Zhongot és Li Yit, majd megkérdezte tőlük: „Az utcán kéregető szerzetes hol lakik?” Wang Zhong azt felelte: „A Wanyue-hídnál lévő Guanyin-szobor előtt szokott megpihenni.” Bao bíró megbízta a két rendőrt, hogy titokban menjenek oda, egyszerű járőrelőeknek tetteve magukat.

A szerzetes, Ming Xiu, aznap éjjel is dobolva és kántálva járta az utcákat, majd éjjel körül viszatért a hídnál. A hídnál meghallott három szellemet. Az egyik felülről, a másik alulról kiabált, majd együtt halkán sírni kezdtek. Hangjuk megijesztett minden embert. A szerzetes a hídnál meditálni kezdett, és Amitábha nevét recitálta. Az egyik szellem női hangon sírva kiabálni kezdett: „Ming Xiu! Ming Xiu! Te erőszakkal akartál hálni velem, de én nem hagytam! Nem kéne halottnak lennem, miért öltél hát meg? Te ok nélkül megöltél engem, majd elloptad az ékszereimet. Már jelentettem tetteted a Pokol urának. Ő felküldött velem együtt két szellemet, hogy életedet vegyék. A szútrát olvasod, és ezt használod védőpajzsod ellenünk. Jobban tennéd azonban, ha adnál kis pénzt és ruhát nekünk, különben hívjuk a Pokol királyát, és akkor még Buddha nevének recitálása sem fog életben tartani.”

Ming Xiu, kezében Amitábha szobrával, így válaszolt: „Én valóban veled akartam hálni, de amikor láttam, hogy te nem vagy hajlandó rá, és kiabálni kezdesz, megijedtem, hogy elkaphatnak, ezért véletlenül megöltelek. Az ékszerek pedig megvannak, de holnap eladom őket, és imádkozni fogok érted, hogy megszabadítsam a lelked a szenvedéstől. Kérek, ne közvetítsd ezt az égi hivatalnokoknak!” A női szellem továbbra is csak sírt, a két másik szellem pedig még bánatosabban kiabált. A szerzetes tovább imádkozott, hogy megmentse a kárhozottól a lelkét. Ekkor hirtelen a két rendőr előjött, elkapták és láncra verték a szerzetest. „Ti szellemek vagytok?” – kérdezte ijedten a szerzetes. „Bao bíró küldött minket, hogy kapjunk el téged. Mi nem vagyunk szellemek” – válaszolta Wang Zhong. A szerzetes annyira megijedt, hogy nem tudott mást csinálni, mint Buddha arcára bámulni, hátha bűnbocsánatot nyerhet. „Buddha jólelkű, de ez nem más, mint egy nőket erőszakoló szerzetes!” – mondta Wang Zhong, majd láncra verve elvitték Ming Xiut. Li Yi elkobozta az összes eszközt is, amit a szerzetes az imádsághoz használt.

Bao bíró eredeti parancsa az volt, hogy a két rendőr fogadjon fel egy kurtizánt, menjenek el a szoborhoz, tegyenek úgy, mintha szellemek lennének, és így ijessék meg a szerzetest.

Másnap a rendőrök Ming Xiutal és a kurtizánal megjelentek Bao bírónál. Elmesélték neki, hogy miután szellemnek adták ki magukat, Ming Xiu nagyon megijedt. Bevallotta, hogy együtt akart hálni a lánnyal, de mivel az nem engedelmeskedett, megölte őt. Bao bíró megparancsolta a két rendőrnek, hogy jutalmazza meg ezüsttel a bordélyost.

Ming Xiu szerzetesi ruhájában megtalálták a hajdíszot, a fülbevalót és a gyűrűt. Behívták Xiao Fuhant, hogy azonosítsa lánya ékszereit. Ming Xiu nem tudott semmilyen hazugsággal előállni. Beismerte bűnét, majd elfogadta a halálbüntetést. Bao Gong Xu Xianzhonghoz fordult: „Ez a kopasz rabló ölte meg Shuyut, ezért neki az életével kell fizetnie. Azonban te is bűnt követtél el, hiszen illetlenül viselkedtél egy hajadon lánnyal. Vissza kéne vegyem a rangodat. Van azonban egy javaslatom számodra. Te nem vagy nős, Shuyu pedig nem volt férjnél. Titkos viszonyotok miatt viszont szinte házásoknak számítotok. Ez a lány leeresztette neked a vásznat, de véletlenül a szerzetest húzta fel. Valójában ez okozta a halálát, ő pedig nem vétett semmit a női erény ellen. Ha te újra szeretnél nősülni, akkor el kell dobnod a posztodat. Ha viszont jó karriert akarsz befutni, akkor el kell temetned a lányt, és nem szabad többé megnősülnöd. Melyiket választod a két út közül?” Xun így válaszolt: „Én tudom, hogy Shuyu egy nagyon nemes és erényes ember volt, aki miattam kezdett egy titkos viszonyt folytatni. Nekem rajta kívül nem volt más nővel kapcsolatban, ráadásul régebben mi is beszélünk már a házasságról. Én sürgettem, hogy intézzük el, de aztán hirtelen jött ez a rabló szerzetes, aki miatt meg kellett halnia. Hogyan tudnék ezután más nőt elvenni feleségül? Most csak arra vágyom, hogy eltemethessem Shuyut, és hivatalosan is a feleségemmé tegyem. Még halála után se tudnám őt megcsalni, ezért biztosan nem nősülök újra. Én szeretem őt, és nem érdekel a pozícióm.” Bao Gong boldogan válaszolt: „A szívedben igazságosság lakozik, így megtarthatod a pozíciódat.”

Pontosan és részletesen dokumentálták az eseményeket: „Bíróság elé állították Xu Xianzhongot, a fiatal, nőtlen hivatalnokot. Szomszédja Shuyu, fiatal és hajadon leány volt. A fiatalok egy csendes éjjel titokban összefűzték életüket a hold alatt, és megpecsételték szívük eggyé válását. Fél éven keresztül titokban találkoztak a lány szobájában. Remélték, hogy együtt maradnak egész életükben, de egy nap minden megváltozott. A gonosz szerzetes, Ming Xiu, egyik éjjel felmászott a lányhoz. Akár a kutya, bepiszkította a lány tiszta lelkét, ami olyan volt, mint egy fehér jade. Nem sikerült a terve, ezért előhúzott egy kést. Megölte szegény ártatlant, és titokban elosont a hajdíszével és ékszereivel. Sajnálom Shuyut, akit egy gonosz ember ölt meg. Xianzhongról kiderült az igazság, és megígérte feleségének, hogy nem házasodik újra. Most a szerzetes az életével fizet az ártatlan és tiszta lány elleni vétke miatt. Xu maradhat eredeti posztjában. A fiú annyira jólelkű, hogy nem csak önös érdekei vezérelték, emiatt megtarthatja eddigi posztját.”

Miután Xu Xianzhong letette a háromévente megrendezett tartományi vizsgát, elment, hogy köszönetet mondjon Bao bírónak: „Ha Ön nem lett volna, akkor én most börtönben ülnék. Lehet, hogy már nem is élnék.” „Miért nem nősülsz meg?” – kérdezte Bao. „Még a gondolatát is teljes mértékben elutasítom” – mondta Xu. „A szülőtisztelet ellen három fő bűn van, ebből az egyik, ha nem születik fiú utódod.” – válaszolta Bao bíró. „Én igazságos vagyok, de nem kaphatok teljes kegyelmet.”

„Kedves barátom, te most hírnevet szereztél, ezért Xiao kisasszony szelleme a paradicsomban bizonyára nagyon boldog. Ha ő most élne, biztosan azt szeretné, hogy legyen egy új feleség. Mivel Xiao kisasszonyt úgyis megtetted hivatalos feleségednek, miért ne vennél el ezután egy második asszonyt?” Xianzhong továbbra is elutasította az ajánlatot. Bao bíró megbízta a vele egyszerre diplomázott Tiant, hogy járjon el, mint kerítő. Tian meggyőzte a fiút, hogy nősüljön meg újra, és vegye el Huo nevű ágyasát. Xianzhong, bár csak Xiao kisasszonyt akarta feleségül, végül megtette feleségének Huo kisasszonyt is.

Bao bíró tisztázott egy erényes embert, és újra az igazság győzedelmeskedett. Erénye magas, mint a hegyek, és mély, mint a tenger.

A jádearcú macska

Qinghe tartományban volt egy Shi Jun nevű írástudó, akinek a felesége, He Saihua nemcsak gyönyörű volt, de tökéletesen értett a hímzéshez is. Egy nap, amikor Shi Jun megtudta, hogy hivatalnoki vizsgát fognak tartani az északi fővárosban, így szólt feleségéhez: „Egy évtizednyi tanulás után butaság lenne kihagyni ezt a lehetőséget.” Elbúcsúzott hát a feleségtől, és útnak indult az inasa, Xiao Er kíséretében. Napközben mentek, éjjel pihentek, és csak akkor álltak meg ételért-italért, amikor szükségét érezték. Pár nap alatt megérkeztek egy hegy lábánál fekvő kis fogadóhoz, ahol megszálltak éjjelre.

Ez a hegy legalább 10 li¹ hosszúságban nyúlt el a nyugati főváros határában. Sötét erdőkkel, mély völgyekkel, lebegő sziklákkal, meredek kőszirtekkel teli, emberek által elhagyatott, de szörnyekkel és démonokkal bővelkedő terület volt. Őt egér lakott itt, akik a Nyugati Paradicsomból szálltak alá, és varázslat segítségével képesek voltak bármivé átalakulni, eltűnni, majd újra előbukkanni. Volt, hogy öregembernek adták ki magukat, hogy az utazó kereskedőktől kicsalják az áruikat. Máskor fiatal lányokká vagy ifjakká változtak, hogy gazdag családok lányait, fiait elcsábítsák. Az egerek egymás között csak rangjuknak megfelelően hívták egymást. Egyes számú egér, Kettes számú egér. A Tengerre néző hegycsúcs egyik barlangjában laktak.

Egy nap az Ötös számú egér úgy gondolta, hogy megvicceli az arra járó utasokat, ezért fogadósna adta ki magát. Miközben a hegyi ösvényen üdvözölte a vendégeket, összetalálkozott Shi Junnel is. Shi Junt nagyon jó megjelenésűnek találta, és elkezdte faggatni személyes dolgairól. Shi Jun nemcsak azt mondta el, hogy merre lakik, de azt is, hogy a hivatalnokvizsgára megy. Aznap éjjel az egér egy kis ünnepséget szervezett, hogy elszórakoztassa Shi Junt. Miközben ettek-ittak, nagyon sok témáról beszélgettek. Shi Jun kérdéseire a démon egyből válaszolt. Shi Junt meglepte a fogadós nagy tudása.

„Uram, azon gondolkodtam, hogy Ön vajon tanult ember-e?” A démon mosolyogva így válaszolt: „Az igazat megvallva, három éve én is megpróbálkoztam a hivatalnokvizsgával, de szerencsétlenségemre nem sikerült. Kidobtam a könyveket, és megnyitottam ezt a kis útszéli fogadót, ahol most élem az életem.” Shi Jun arra bízta a fogadóst, hogy késő éjjelig együtt iszogassanak. A démon közben egy gonosz tervet eszelt ki. Belefújt a pohárba, majd átnyújtotta azt Shi Junnek. Shi Jun jobban tette volna, ha nem issza meg, mert amikor lecsúszott az ital a torkán, szédülve leesett a székről. Xiao Er odaszaladt segíteni, szobájába kísérte gazdáját és lefektette. Shi Jun fájdalomra annyira erős volt, hogy Xiao Er pánikba esett. Nem volt szabad orvos, és hajnalra az előző esti fogadóst sem találta. Nagy erőfeszítések árán, mesterét támogatva, eljutottak egy másik fogadóhoz, ahol megpihenhettek. Addigra már biztosak voltak benne, hogy egy bűbáj áldozatai lettek. Közben a démon levette az előző alakját, és Shi Jun alakját magára öltve elindult a férfi otthonába. Mikor megérkezett Shi Jun házához, Saihua éppen a reggeli tisztálkodását végezte. Meghallotta férje érkezését, kiszaladt hát elé. Meglátta Shi Junt, amint mosolyogva ott áll előtte. Amikor megkérdezte tőle, hogyan lehetséges, hogy ilyen hamar hazaért, a démon így válaszolt: „Amikor a főváros közelében jártam, találkoztam egy vizsgáztatóval, aki elmondta, hogy a vizsgának vége, és a jelentkezők már hazafelé tartanak. Amikor ezt meghallottam, ahelyett, hogy bementem volna a városba, inkább hazafordultam.” „És Xiao Er miért nem tartott veled?” – kérdezte a feleség. „Túl keménynek találta az utat. A csomagjainkat otthagytam egy barátjánál, és megbíztam őket, hogy hozzák majd haza.” Saihua hitt a démonnak, és gyorsan nekilátott reggelit készíteni. Nem sokkal később több rokon is átjött látogatába, de senkinek nem tűnt fel, hogy nem az igazi Shi Jun tért haza. A feleség olyan előzékeny volt a démonnal, amennyire egy feleség csak lehet a férjével, anélkül, hogy tudta volna, hogy az igazi kedvese egy távoli fogadóban szenved.

Pár héttel később Shi Jun kapott egy pirulát egy taoista paptól, ami teljesen meggyógyította. Amikor készen állt arra, hogy a fővárosba menjen, meghallotta, hogy a vizsgáknak vége, ezért Xiao Errel elindultak hazafelé. Az út hosszú volt, majdnem húsz napig tartott. Xiao Er lépett be először a házba. Amikor belépett, Saihua és a démon épp a nappali végében iszogattak. Amikor Saihua meghallotta, hogy hazaérkezett, megkérdezte, hogy miért csak ilyen későn ért haza. „Még hogy későn” – válaszolta –, „a mester majdnem meghalt.” Saihua megkérdezte, hogy melyik mesterről beszél. „Hát a mesterről, akivel a fővárosba mentem. Hogy érti azt, hogy melyik mesterről beszél?” – kérdezte meglepetten Xiao Er. Saihua nevetni kezdett:

„Míg te szépen lassan hazafelé tartottál az úton, addig a mestered már vagy húsz napja megérkezett.” Xiao Er nagyon meglepődött: – „Ez lehetetlen! A mesteremmel éjjel-nappal együtt voltunk, szorosan egymás után jöttünk az úton. Hogy mondhatja, hogy már előbb hazaért?” Saihua ennek hallatán teljesen megdöbben. Shi Jun ekkor lépett be az ajtón. Amikor meglátta feleségét, azonnal átölelte és könnyekben tört ki. A démon meghallotta, hogy mi történik, kilépett az ajtón, és dühösen így kiáltott: „Mit képzelsz! Ki vagy te, hogy ilyeneket engedj meg magadnak a feleséggel?” Shi Jun dühösen előlépett, harcba szállt a démonnal. Végül azon vette észre magát, hogy kirúgják a saját házából. A szomszédok is döbbenetben álltak a történetek előtt.

A férj tanácstalanul úgy döntött, hogy elmondja a történeteket az apósának. Az após azt javasolta, hogy tegyen panaszt Wang főminiszternél a bíróságon. Wang, miután meghallgatta a panaszt,

1 Li: kínai mértékegység. 1 li = 500 méter.

azonnal megparancsolta, hogy hozzák be Saihuat és a démont. Mikor megérkeztek, Wang látta, hogy tényleg két Shi Jun van. A tanácsadói mind azt mondták, hogy ezt az ügyet csak Bao bíró tudná megoldani, de sajnos, ő még nem tért vissza a határ mentéről. Wang előléptette Saihuat, aki kérdéseire a tényeknek megfelelően válaszolt. Wang megkérdezte tőle: „Van az igazi férjednek bármi ismertetőjege?” „Az igazi férjemnek van egy fekete anyajegye a bal karján” – válaszolta. Wang előléptette a hamis férjet és megparancsolta neki, hogy derékig vetközzön le. Megvizsgálta a férfit, de nem talált rajta anyajegyet, ezért úgy vélte, hogy ő a csaló. Előléptette ezután az igazi férjet, és ahogy előre sejtette, volt rajta anyajegy. Megparancsolta az igazi Shi Junnek, hogy baloldalt térdeljen le, a hamisnak pedig, hogy jobboldalt, majd utasította a rendőröket, hogy hozzanak be egy hosszú kalodát: „Vizsgáljátok meg ezt a kettőt. Amelyiknek a jobbán van egy fekete anyajegy, az az igazi Shi Jun, a másik pedig egy démon. Tegyétek kalodába, majd vessétek börtönbe!” Mire a rendőrök megérkeztek, hogy megvizsgálják őket, már mindkettőnek volt anyajegye, és nem lehetett megkülönböztetni az igazit a hamistól. Wang felkiáltott:

„Milyen boszorkányság ez? Az első vizsgálat alatt csak az egyiknek volt anyajegye, most már mindkettőnek van.” Egyelőre börtönbe vetette mindkettőt, és elnapolta a kivizsgálást.

A börtönben a démon, mivel nehezen tudta elviselni az ottani bánásmódot, elővette a vészgyertyát és meggyújtotta. A Tengerre néző hegycsúcson a négy egér, miután megbeszélte a történeteket, úgy döntött, hogy kiszabadítják testvérüket. A Négyes számú egér felvette Wang miniszter alakját, majd a hajnal első fényénél elfoglalta annak székét a bíróságon. Elővezetette mindkét Shi Junt. A pódiumon kikérdezte őket, majd jól elverette az igazit. Shi Jun az őt ért igazságtalanság és a nagy fájdalom miatt keservesen kiabálni kezdett. Ekkor belépett az igazi Wang miniszter, és döbbenet láttá, hogy valaki más ül a székében. Megparancsolta a rendőröknek, hogy kapják el, erre azonban a csaló is dühösen ráüvöltött a rendőrökre, hogy fogják el az ártatlan Wangot. A teremben hatalmas zűrzavar keletkezett, és mivel a rendőrök nem tudták megkülönböztetni az igazit a hamistól, nem mertek lépni. A két egymással civakodó Wang látványára mindenki teljesen megdöbbsent. A bíróság egy leleményes előjárója egy javaslattal állt elő: „Nem tudjuk, hogy melyikük az igazi Wang miniszter. Vitakozhatnánk rajta akár napokon keresztül, minden eredmény nélkül. Miért nem küldjük az ügyet Ófelségéhez kivizsgálásra?”

Ren Zong császár behívatta magához a két minisztert. Miután beléptek a terembe, a démon egy varázslatot hajtott végre, és egy fújással elhomályosította Ren Zong császár szemét, megfosztva őt tisztánlátó képességétől. A császár megparancsolta, hogy mindkettőt zárják börtönbe, és elmondta, hogy amikor a Nagymedve csillagképe megjelenik az égen, akkor majd meg fogja tudni különböztetni az igazit a hamistól. Ren Zong ugyanis nem volt más, mint a Meztlábás Nagy Halhatatlan földi inkarnációja, aki éjfélkor meglátja a dolgokat a mennyből. Most, hogy mindkettőjüket bebörtönözték, a démon megjáé, hogy kiderül az igazság, ezért ő is meggyújtotta a vészgyertyát. A három egér a Tengerre néző hegycsúcson összeült, és elküldték a Hármas számú egeret, hogy megmentse társait.

A Hármas számú egér egy varázslattal felvette Ren Zong császár alakját, és még az éjszaka leple alatt beült az Audiencia Nagy Termébe. Amikor a démon összegyűjtötte a hivatalnokokat a döntéshozatalra, akkor az igazi Ren Zong császár belépett a terembe. A civilek és katonák, amikor meglátták a két császárt, mind elsápadtak, és rohantak a belső palotába a császárnéhoz, jelenteni a történeteket. A császárné fogta a jádebélyegzőt, és határozottan követte a hivatalnokokat a terembe, hogy egyszer s mindenkorra fényt derítsen az igazságra. „Ne idegeskedjete, a császár bal tenyerén ott vannak a hegyek és folyók jelei, míg a jobb tenyerén a gabona és a föld jelei. Nézzétek meg, hogy melyiknek vannak ilyen jelek a tenyerén, és mindjárt meg tudjátok különböztetni őket” – mondta a császárné. A hivatalnokok megvizsgálták a két császár kezeit. Az igazi tenyerén valóban ott voltak a jelek, míg a hamisnak nem. A császárné megparancsolta, hogy a csalót vigyék be a börtönbe, és kérdezzék ki. A hamis császár megjáé, és gyorsan meggyújtotta a vészgyertyát.

Az Egyes és Kettes számú egér nagyon ideges lett. Nagyon meggondolatlanok tartották az Ötös számú egeret, amiért ilyen bonyolult bünyügyi esetre keveredett, amibe még a főbírósgot is be kellett vonni. A Kettes számú egér így szólt: „Nincs mit tenni, mint folytatni tovább, és visszahozni őket.” Átváltozott császárnévá, belépett a terembe, és megpróbálta elintézni, hogy az összes rabot szabadon eresszék. A parancsal egyidőben azonban a másik császárnétól olyan utasítás érkezett az örökhöz, hogy ne merjék elengedni a démonokat. Amikor megkapták a két ellentétes utasítást, nem tudták, hogy melyik jött az igazi, és melyik a hamis császárnétól. Ren Zong császár ettől olyan ideges lett, hogy napokon keresztül se aludni, se enni nem tudott. A miniszterek kérvényezték, hogy küldhessenek egy csapatot a határhoz, hogy visszahozzák Bao bírót, mert csak ő képes tisztázni az ügyet. A császár beleegyezett, és egyből elküldött egy csapatot a határhoz.

Bao bíró, amikor elolvasta a parancsot, egyből audienciát kért a császártól. Informálta az udvart, hogy véget akar vetni ennek az ügynek. Amikor visszavonult az udvarból és belépett a kaifengi bíróságra, behivatott 24 irgalmatlan hivatalnokot, akik 36 kínzóeszközt hoztak a terembe, hogy ott rendet tegyenek. Behívatta a gyanúsítottakat, hogy kikérdezze őket. A gyanúsítottak között valóban ott állt két Wang miniszter, két Shi Jun, két császárné, és egy Ren Zong császár. Bao bíró mosolyogva így szólt:

„Ami Wang minisztert és Shi Junt illeti, vannak kételyeim, de a császárné és császárt illetően semmi kétségem sincs.” Egyelőre mindenkit börtönbe vetett. Másnap jelenteni akarta a városi istenségnek az esetet, hogy azok segítségével ítéletet tudjon hozni.

A négy egér egy cellában találta magát, és itt halkan elkezdtek ábeszélteni a történeteket: „Bao bíró azt mondta, hogy jelenteni fogja a város istenének, aki majd leleplezi igazi mivoltunkat.

Sajnos akaratlanul felkeltették az égiek haragját, hogy is húzhatnánk még sokáig? Meg kell kérnünk az Egyes számút, hogy jöjjön ide segíteni.” Újra meggyújtották a vészgyertyát.

Az Egyes számú egér éppen a kaifengi bíróság környékén volt, amikor a többiek meggyújtották a gyertyát. Hamar rájött, hogy Bao bíró fogja elbírálni az ügyet, ezért kuncogva így szólt: „Átváltozok Bao bíróvá, és majd meglátjuk, mit szól hozzá.” Varázslattal átváltozott Bao bíróvá, majd elfoglalta annak helyét a bíróságon, és elkezdte a tárgyalást. Bao bíró éppen ekkor ért vissza a városi istenség templomából. Amikor meghallotta, hogy egy másik Bao már a bíróságon van, mosolyogni kezdett: „Ez az átkozott szörny milyen csalásra képes még?” Egyből a bíróság felé vette az útját, majd parancsot adott, hogy tartóztassák le a démont. A démon ekkor lelépett Bao mellé, és így olyan egyformák voltak, hogy a rendőrök nem tudtak köztük különbséget tenni. Mivel a rendőrök nem tudták, hogy melyik lehet az igazi Bao, ezért haboztak bármit is tenni. Bao bíró mérgesen utasítást adott bizalmasainak: „Figyeljétek az ajtókat, mert ezek az információk nem szivároghatnak ki. Várjatok addig, amíg kimegyek a teremből, aztán figyeljétek a parancsait!” Miután a bizalmasok elfogadták a parancsot, az igazi Bao kiment a teremből. A hamis Bao a teremben igyekezett kézben tartani az eseményeket, de a rendőrök még mindig túl össze voltak zavarodva ahhoz, hogy eleget tegyenek a parancsainak.

Az igazi Bao bíró eközben hazament feleségéhez. „Ebben az ügyben annyi démon és varázslat van, hogy nem tudom egyedül megoldani. El kell mondanom ezt Shangdinak, a főistennek, hogy kiűzzük azokat az aljas démonokat. Kötözzél oda az ágyhoz egy ronggyal, és ezután ne tégy semmit, a lelkem két nap múlva visszatér.” Ezután ivott egy páva véréből, elfeküdt az ágyon, és valóban megérkezett a Mennyei kapuhoz. Egy angyal odakísérte a Jáde császár elé, aki, miután meghallotta a történeteket, megparancsolta Si Caónak, hogy derítse ki, kik okozzák a felfordulást.

„A nyugati Mennydörgés Hangja-templom öt egere leszállt a földre, hogy bajt okozzanak” – válaszolta Cao. Amint a császár meghallotta ezt, azonnal parancsot adott, hogy állítsanak fel egy égi sereget az egerek ellen. Cao nem értett egyet a főistennel. „Az égi hadsereg nem tudja megállítani őket, és ha így gyakorlunk nyomást rájuk, akkor csak bemennek a tengerbe, és még nagyobb bajt okoznak. Csak egy dolog tudja legyőzni őket. A Mennydörgés Hangja-templom előterében van egy láda egy baldachin alatt, amiben ott van a jádearcú macska, aki hatásosabb az egerek ellen, mint százezer égi harcos.” A császár követet küldött a templomba, hogy elhozzák a jádearcú macskát. Az égi követ a császári kérvénnyel megérkezett a nyugati Mennydörgés Hangja-templomhoz, ahol találkozott Buddhával, és átadta neki a császári dokumentumot. Buddha, miután elolvasta, értekezni kezdett a tanácsadóival. Az egyikük előlépett, és így szólt: „Nem mozdíthatjuk el a macskát a csarnokból, mert meg kell védenünk a szútrákat a patkányoktól. Ha odaadjuk a macskát, akkor féltő, hogy az egerek tönkreteszik azokat.” „Hogyan mondhatnék ellent a Jáde császár parancsának?” – kérdezte Buddha. – „Kölcsönadhatnánk az aranyszemű oroszlánt. Ha a császár kérdezné az okát, akkor megmondhatjuk, hogy szükségünk van a macskára a szútrák védelme miatt. Ezért biztosan nem haragudhat meg ránk.” Buddha fogta az aranyszemű oroszlánt és elküldte a császárnak a követekkel. Si Cao, amikor meglátta az oroszlánt, így szólt: „A csillagok nagy katasztrófát jeleznek, és ez a lény nem a jádearcú macska. Felesleges kipróbálni az erejét.” A Jáde császár megbízta Bao Gongot, hogy menjen el a templomba, és könyörögjön a macskáért. Buddha nem akart belegegyezni, de egy arhat így szólt: „Ha a csillagok előre megjósolták, hogy a nép szenvedni fog, akkor Buddhának kötelessége megmenteni őket. Mindenképpen kölcsön kell adnunk a macskát.” Buddha hallgatott a szóra, odaküldött egy fiút a ketrechez, hogy kivegye belőle a macskát. A macska ernyedten feküdt. Kicsi, rövid teste volt. Bao bíró fogta, és elrejtette az inge ujjába. Ezután elköszönt Buddhától, majd az égi angyal újra a Jáde császár elé vezette. A császár is megtudta, hogy kölcsönkapták a macskát. Nagyon megörült neki, és azonnal megparancsolta a Yin-Yang istennek, hogy itasson Bao Gonggal fűzfavizet, így a mérég azonnal kiszáll belőle. Bao bírót az angyal kikísérte a kapun.

A bíró öt nap után saját ágyában tért magához. Felesége nagyon megörült, és hozott neki levest. Bao elmesélte, hogy a nyugati Buddhától kapott egy természetfeletti lényt, aki majd véget vet ennek az ügynek. A feleség megkérdezte: „Nekünk mi lesz most a dolgunk?” „Holnap te bemész a palotába és találkozol a császárnéval. Elmondod neki a történeteket, majd kiválasztotok egy dátumot. Én addigra felhúzatok délen egy magas pódiumot, ahol az emberek elé vihetjük az ügyet.” A feleség férje parancsa szerint cselekedett.

A megbeszéltnél napon valóban bement a palotába, audienciát két a császárnétól, és elmondta neki a történeteket. A császárné megbízta Di államtanácsost, hogy délen építsenek magas pódiumot. Di engedelmességet parancsra, és egy csapatot indított délre. Közben Bao Gong a bíróságon megbízott 24 nagyhatalmú hivatalnokot, hogy a kijelölt napon menjenek a pódiumhoz, és ott kérdezzék ki a rabokat. Ez nagy érdeklődést váltott ki a keleti főváros katonái és civil lakosai között. Nem volt olyan ember, aki ne ment volna el megnézni a tárgyalást. Azon a bizonyos napon

Tubákos flakon házasságtörésen értek felelősségre vonásával, porcelán máz alatti kék és vörös festéssel

tényleg megjelent az igazi és a hamis Ren Zong, a császárné, a két főminiszter és a két Shi Jun. Ott álltak a pódium előtt, mellette pedig kétoldalt ott sorakoztak a katonai és a civil hivatalnokok. Egyedül az igazi Bao bíró ült a pódiumon, míg a hamis bíró a pódium előtt vitatkozott.

Dél körül Bao Gong elővette az ingujjából a Buddhától kapott szútrát, és gyorsan olvasni kezdte. A macska ekkor kinyújtotta az egyik mancsát. Egy harcias tigrishez hasonlóan szemében két aranysugár jelent meg, majd leugrott a pódium elé, és egy harapással leterítette a Hármasszámú egeret, aki a hamis Ren Zong volt. A Kettes számú eger felfedve igazi alakját, el akart menekülni, de a macska kinyújtotta bal mancsát, és elkapta, majd jobb mancsát is kinyújtva, az Egyes számú egeret is elfogta. Kinyitotta a száját, és egy harapással őket is elintézte. A pódium előtt álló nép hangosan felsikoltott. A magát főminiszternek és Shi Junnek tettető eger is elpusztult. A macska az utolsó két eger után eredt. Elkapta az Ötös számú egeret, így már csak a Négyes volt szabadon. Végül ő sem menekülhetett. Utánaeredt olyan gyorsan, akár egy arany fény sugar. A katonák és civilek nagyon megörültek, amikor látták, hogy a démonok elpusztultak.

Bao bíró leszállt az emelvényről, és szemügyre vette a földön fekvő négy démont. A démonok egy zhang² hosszúak voltak, és sebeikből fehér folyadék távozott. Bao bíró így szólt: „Ezek a démonok emberi energiából és vérből vannak. Főzessük meg őket, és etessük meg a katonákkal, hogy ezzel növeljük az erejüket.” Ren Zong császár megparancsolta a katonáknak, hogy szedjék össze a testeket és vigyék el őket. Amikor visszamentek a palotába, mindenki gratulált nekik. A császár nagyon boldog volt, ezért dicséretképp felhívatta magához, a trón mellé Bao bírót. Nagy lakomát adott a minisztereknek és hivatalnokoknak, és megparancsolta az udvari történészeknek, hogy jegyezze fel ezt a csodát.

Bao Gong, miután jóllakott, visszatért a bíróságra. Shi Junt elengedték, és így feleségével együtt hazatérhettek. Otthon azonban Saihuának erős hasi fájdalmai lettek. Kiderült, hogy mivel együtt hált a démonnal, a méhébe méreg jutott. Shi Jun adott neki egy pirulát, amit még a taoista szerzetestől kapott. Sai Hua kihányta a mérget és meggyógyult. Később Shi Jun letette a legmagasabb fokozatú hivatalnoki vizsgát, és eljutott egészen a Személyzeti Minisztériumig. Két fia született, akik szintén nagy hírnévre tettek szert.

A kölcsönruha

Xiangfu tartomány Kaifeng városában lakott egy írástudó, Shen Liangmo, akinek született egy Po nevű fia. Tőlük nem messze élt a Zhao nevű család. A családfő, Shijun sikeresen letette a legmagasabb hivatalnoki vizsgát. Az ő felesége, Tian már közel járt az ötvenhez, mégsem született fia. Egyetlen lányuk volt csak, Ajiao. A lány szépségéhez fogható nem volt a környéken. Tündöklőbb volt a holdnál, és szépsége még a virágokat is megszégyenítette. Shen Liangmo szerette volna a két családot egyesíteni a fia és Ajiao házasságával. Még nem kötődtek meg a házasságot, amikor Liangmo családja egy árvíz miatt eladósodott. Shijun, látván, hogy a család mekkora nyomorba került, úgy határozott, hogy felbontja az eljegyzést. Mikor Ajiao megtudta ezt, az édesanyjához fordult: „Az édesapám odaigért Shen úrnak, most miért akar mégis máshoz hozzáadni?” Tian tudta, hogy a lánya már felnőtt, ezért férje akarata ellenére sürgetni kezdte a házasságot, de az elszegényedett Shen Po nem tudott eljegyzési ajándékot küldeni. Egy nap, amikor Shijun délre ment üzleti útra, Tian elküldte a szolgáját Shen Póhoz. Megkérték, hogy tegyen látogatást náluk, és ezüsttel pecsételjék meg az eljegyzésüket. A hír hallatán Po nagyon boldog lett, de hirtelen észrevette rongyos ruháit. Azonnal felkereste apja nővérét, hogy ruhát kérjen kölcsön tőle. Amikor a nagynénje meglátta, megkérdezte, hogy mi járatban van. Shen Po így válaszolt: „Nagynéném látja, hogy milyen szegény a családnk. Tegnap nálam járt a Zhao család egy küldöttje, és ezüstöt ígért a házasságért. El kell mennem a menyasszonyomhoz, de nincs odaillő ruhám. Azért jöttem, hogy kölcsönkérjem az unoka bátyám ruháját, amit holnap kora reggel azonnal vissza is hoznék.” A nagynénje is nagyon megörült a híreknek, és ebéd után megkérte a fiát, Wang Beit, hogy adjon ruhát unokaöccsének. Ki tudhatta előre, hogy Wang Bei egy gonosz ember? Amikor Wang meghallotta a történeteket, kérlelni kezdte Po-t: „Mivel unokaöccsém ilyen ritkán látogat el hozzánk, maradjon egy napot. Hadd üdvözölhessem a jó barátomat, holnapig hadd élvezzem a társaságát.” Mivel Po nem kapott kölcsön ruhát, nem volt más választása, minthogy egy napot a nagynénjénél töltsön. Wang Bei eközben Shen Pónak álcázva magát, elment a Zhang családhoz. Tian asszony és lánya udvariasan üdvözölte őt, de amikor az asszony látta Wang rossz modorát, így szólt:

„Egy tanult fiatalember, mint Ön, miért viselkedik ilyen durván?” Bei így válaszolt:

„A vagyon az ember lényege, a ruhája a megjelenése. Leendő vejük családja rendkívül szegény. Mi egy nádfedeles kunyhóban lakunk, ezért amikor egy ilyen gazdag és szép házat látok, nem tudok nyugodt maradni. Ezzel magyarázható a viselkedésem.” Tian asszony így már nem furcsállotta a modortalanságát, és hagyta, hogy a fiú náluk töltsze az éjszakát. Így esett meg, hogy Wang együtt hált a lánnyal. Tian asszony másnap összeszedett 80 liang³ ezüstöt, arany- és ezüstékszerekből körülbelül 100 liangnyit, majd odaadta Beinek, aki el is ment vele. Az asszony, mivel azt hitte, hogy ő az igazi vejük, nem volt kellően elővigyázatos. Bei fogta

2 Zhang: kínai mértékegység. 1 zhang = 10 láb.

3 Liang: kínai mértékegység. 1 liang = 50 gramm.

az aranyat és ezüstöt, majd visszament Póhoz. Azt hazudta, hogy egy barátjával kellett találkoznia, és kérte Pót, hogy maradjon még egy napot. A harmadik nap is ugyanígy telt. Csak amikor Po már nagyon ragaszkodott ahhoz, hogy elinduljon, akkor kapta meg a ruhát. Végre elindulhatott a Zhao családhoz. Tian asszony nagyon meglepődött, amikor értesítették a vendég érkezéséről. Kiment, hogy szemügyre vegye a fiút. „Ha te vagy a vejem, akkor mesélj nekem a családomról.” Po egy-két lépést tett felé, és elmondta a tényeket. A fiú modora és szavai elegánsak voltak, megjelenése tisztelre méltó, személyisége kiemelkedő, és láthatóan nagyon tisztelte a családi hagyományokat. Az asszony egyből tudta, hogy ő az igazi veje, és az előző kérő hamis volt. Mélységesen megbánta a tettét. Bement a házba és kihívta a lányát. Ajiao nem mert előjönni, csak a függöny mögé bújva szólott Póhoz: „Tegnapelőttre hívtunk téged, hogyhogy csak most jössz?” „Megbetegedtem, ezért csak most tudtam jönni.” – válaszolta a fiú. A lány erre így felelt: „Ha három nappal előbb jössz, akkor a te feleséged lehetnék, az arany és ezüst is mind a tiéd lehetne. Ma már sajnos elkéstél, ez a sorsod.” „Az édesanyád ezüstöt akart nekem ajándékozni. Én siettem hozzád, és ha már nem kapok ajándékba ezüstöt, nekem az sem baj. Tegnapelőtt még a jegyesem voltál, hogyhogy ma már nem? Én akkor sem hátrálok meg, és még harminc év múlva is az én feleségem leszel! A nagy befolyású édesapád hogyan adhatott oda másnak?”

Miután befejezte a mondanivalóját, el akart menni, de Ajiao megállította: „Várj! Te és én nem tehetünk semmit, később találni fogsz egy hozzád méltó feleséget. Itt van ez a pár arany hajtű, az egyik felét neked adom. Remélem, hogy a következő életünkben a sors majd összehozza a szerelmeseket.” Po csodálkozva kérdezte őt: „Kisasszony, miért beszélsz a következő életünkről? Miért adod most nekem a hajtűt? Tán nem akarsz a feleségem lenni? Én nem egyezek bele semmibe, amit az édesapád akar velem tenni!” A lány erre így válaszolt: „Akkor én bontom fel az eljegyzésünket. A nap lassan lenyugszik, most menned kell. Kérlek, vidd magaddal a hajtűmet. Ha tovább késlekedsz, akkor szenvedni fogsz.” Po még mindig nem értette a dolgot, ezért leült gondolkodni. Nem sokkal később, az egyik szobából emberek beszédét hallotta. Azt mondták, a kisasszony felakasztotta magát. Po nem akart hinni a fülének, ezért beszaladt a szobába és meglátta, hogy Tian asszony zokogva a karjában tartja lányát. Po könnyei is patakokban kezdtek folyni, és szívében rettenetes szomorúságot érzett. Az anyá rákiáltott: „Menj ki! Nem maradhatsz itt!” Po visszaszaladt a nagynénjéhez, visszaadta a ruhát, és elmondta a történeteket. Az asszony megtudta, hogy a fia akkora bűnt követett el az ezüstért, hogy ez a lány felakasztotta magát. Az asszony szíve összetört, és pár nap múlva belehalt a bánatba. Beinek volt egy felesége, a szép és erényes You. A lány csak egy hónapja lett a Wang család tagja, de amikor megtudta, hogy mit tett Bei, szitkozódni kezdett: „Azzal, hogy ezt a pénzt megszerezted, bepiszkoltad magadat. Ezután az Ég hogyan lehetne kegyes hozzád? Én nem akarok többé a feleséged lenni, vissza akarok menni a szüleimhez.” Bei erre így válaszolt: „Most, hogy ennyi ezüstöm és aranyam van, miért kéne attól félnem, hogy feleség nélkül maradok?” Megírta a válási dokumentumot, majd elment. Amikor Zhao Shijun visszatért üzleti útról, egyből lánya haláláról kérdezősködött.

„A lányod mostanában nagyon arrogáns és hiú lett, a szolgálókat is mindig megalázta. Nagy szégyennek tartotta, hogy leendő vejünk, Shen ilyen szakadt, rongyos ruhában jár, ezért inkább megölte magát” – mondta a feleség. Shijun így válaszolt: „Fel akarom bontani vele az eljegyzést. A lányom teljes szívéből ellenezte a házasságot, és ez a család hírnevébe kerülhet. A lányomat a halálba kergette, azt akarom, hogy az életével fizessen érte!” Leírta a történeteket, és megbízta a szolgálóját, hogy vigye el a dokumentumokat a bíróságra. Lányuk meggyalázása és megölése miatt a beadványban a következőket írta: „A legszorosabb kapcsolat apa és gyermeke közt van, a legfontosabb dolog pedig az élet és a halál. A bánatos Ajiao, aki csak 15 évet élt, feleségül ígértük egy szörnyetegnek, akit Shen Pónak hívnak. Mielőtt visszatértem volna egy üzleti útról, Po eljött hozzánk. Már jó előre kitervelte, hogy erőszakkal együtt hál a lányommal. A lányomat akkora szégyen érte, hogy inkább önként vetett véget életének, és felakasztotta magát. Szerintem azért lett öngyilkos, mert ez a férfi megerőszkolta. Ha előbbutóbb úgyis a felesége lett volna, akkor miért aratta le a harmadik évben a negyedik évi termést? Elvehette volna a lányomat, akkor miért kellett erőszakoskodnia vele? Most már nem is lehet köztük semmi kapcsolat, a lányom halott, és nem fog feléledni. A törvény kimondja, hogy a gyilkosnak életével kell fizetnie tettéért, mert csak az égiek dönthetnek életről-halálról. Ezért fordulok a fensőbb hatóságokhoz.”

Zhao, akinek nagy hatalma volt, lepénelte a hivatalnokokat. Ye kormányzó elfogta Pót, kihallgatta, majd engedélyezte, hogy a vádló elmondja a vádakát, rámutasson a vádlótra. Pót halálra ítélték, de az ítéletet mégsem hajtották végre.

Már majdnem ősz volt, amikor Zhang hivatalnok beadványt küldött Bao bírónak. Kérte, hogy ő is vizsgálja meg az ügyet. Javasolta, hogy Shen Pót ítéljék halálra, mert nem érdemli meg az életet.

Amikor Tian asszony megtudta, hogy férje Baóhoz fordult, ő is azonnal küldöttet küldött a bíróhoz, kérve, hogy ne végezzék ki Shen Pót. Bao bíró gyanakodni kezdett:

„A fiú mindkettejüknek a veje. A férj azt akarja, hogy öljük meg, a feleség azt akarja, hogy ne haljon meg. Ennek biztosan oka van.” Bao bíró elkezdte kivizsgálni Shen Po ügyét. Megkérte a fiút, hogy mesélje el a történetét. Miután Shen Po mindent elmondott, Bao bíró megkérdezte tőle: „A kisasszony panaszkodott, amiért késve mentél hozzájuk. Miért vártál három napot?” Po azt válaszolta: „Nem volt odaillő ruhám, ezért elmentem az unokabátyámhoz, Wang Beihez, hogy tőle kérjek kölcsön ruhát. Sajnos ott tartottak két napig, ezért tudtam csak a harmadik napon elindulni.” Bao bíró, ennek hallatán egyből megértette a dolgokat.

Vándorló textilárusnak adta ki magát, és elment Wang Beihez. Bei két tekercs anyagot akart venni tőle, de mivel az árus túl nagy árat mondott, ezért dühbe gurult.

„Te csak egy álnok kereskedő vagy!” Bao bíró visszavágott: „Te meg nem is akarsz igazán anyagot venni. Nekem kétszáz liangnyi anyagom van, ha mind megveszed, elengedem belőle ötven liang árát. Ne gondold, hogy csak egy kiskereskedő vagyok”.

„Én viszont nem vagyok kereskedő, mit kezdjek ennyi anyaggal?” – mondta Wei. Az árus azonban tovább cukkolta: „Szerintem te még nálam is szegényebb vagy!” Wang Beit sértették a szavak és elgondolkodott. Otthon van 70–80 liang ezüstje, ha az ékszereket is hozzáadja, akkor biztosan több van 150 liangnál. „Ezüstből nincsen kétszázam, de ha elfogadsz ékszert is, akkor megveszem tőled az összes anyagot.” „Ha tényleg megveszed, akkor jó lesz az ékszer is” – mondta az árus. Bei elégedetten elővett 60 liang ezüstöt és hozzátette az ékszert, hogy az összeg 90 liang legyen. Megkérte az árúst, hogy adjon el neki 20 ládányi jó minőségű anyagot. Bao bíró, most, hogy megszerezte az ékszereket, elment Zhang hivatalnokhoz. Megmutatta neki az ékszereket, hogy felismeri-e őket. Zhang néhányat felismert, de tovább nézegette őket: „Ez a hajtű biztosan a családomé, hol szerezte őket?”

A bizonyítékot látva Bao bíró elfogatta Wang Beit, és kihallgatásra rendelte: „Te elvetted Zhang kisasszony ékszereit, és azzal fizetél az anyagokért. Hazudtál nekem aznap?” Wang Bei felismerte, hogy az előző napi kereskedő Bao bíró volt. Rájött, hogy az ellopott ékszerekre fény derült, és nagyon jól tudta, hogy nem menekülhet. Végül beismerő vallomást tett: „Amikor az unokaöcsém eljött hozzánk, hogy ruhát kérjen kölcsön, akkor én úgy tettem, mintha ő lennék, és elmentem a Zhang családhoz. Megláttam a kisasszonyt, és este vele háltam. A kisasszony most halott, az unokaöcsém pedig a börtönben ül. Az Ég előtt fény derült a bűnömre, így vállalom a halálbüntetést.” Amikor Bao bíró megtudta, hogy milyen kegyetlen Bei, azonnal elrendelte, hogy hatvaszor botozzák meg, amibe Bei belehalt.

Zhang hivatalnok, amikor erről a helyzetről tudomást szerzett, rendkívül dühös lett: „Az, hogy ellopta a pénzem, megbocsátható. Azt a borzalmat viszont, hogy lányomat meggyalázta és a halálba kergette, azt nem lehet csak úgy elfelejteni. Vejük tévedésből majdnem meghalt. Egy hiba majdnem egy ember életét okozta, és ez rosszat tesz a hírnevemnek. Vissza akarom kapni a hajtűt. Bei feleségének is börtönben kéne meghalnia, akkor talán csillapodna haragom.” Wang Bei egykori felesége, amikor tudomást szerzett erről, ő maga ment el a Zhang családhoz. Tian asszonyhoz fordulva így szólt: „Én, You, még egy hónapig sem voltam a Wang család tagja, mert amikor a férjem elkobozta az önök ékszereit, én nem tudtam ezt az igazságtalanságot elviselni. Kérvényeztem a válást, és azóta már otthon lakom a szüleimmel. A Wang családtól jogilag is elváltam, itt van a válási dokumentum, ez bizonyítékul szolgálhat. Azt hallottam, hogy vissza szeretné kapni a hajtűt. Mivel az nem az enyém, ezért visszahoztam.” Zhang megnézte a válási papírokat, majd rájött, hogy amikor Wang elorozta az ékszereket, akkor a lány magától kérte a válást. Nagyot sóhajtott, és azt mondta: „Ezt a fiatal nőt nem fertőzte meg a vagyon iránti vágy. Nem lakik gonosz családnál, tudja, mi a tulajdon, és tudja, mi az igazság. A legnevesebb asszonyok sem jobbak nála.” Tian asszony végig figyelte a fiatal nőt, majd amikor férje is dicséni kezdte, így szólt: „Mivel az én egyetlen imádott lányom nagy szerencsétlenségünkre meghalt, azt szeretném, ha te lennél a fogadott lányunk. Vigaszt nyújthatnál fájó szívemnek. Te mit gondolsz erről?” You így hálálkodott: „Ha asszonyom tényleg vezetni és támogatni akar engem, akkor maguk az én megmentőim.” Zhang úr a fiatalokhoz fordult: „Mostanra mind a ketten olyan közeli viszonyba kerültetek velünk, mint szülő a gyermekével. Mivel Younak nincs férje, Shennek pedig nincs felesége, azonnal össze is házasodhatnátok, és így te tényleg a vejükké válhatnál. Mit szólna hozzá?” Tian lelkesen folytatta: „Ez egy remek ötlet, már nekem is eszembe jutott.” You szívét nagy boldogság öntötte el. „Követem édesapám és édesanyám kívánságát” – válaszolta boldogan a lány. Azonnal üdvözölték Shen Pot is, mint a Zhang család leendő tagját. Shen Po feleségül vette Yout, és mindenki boldogan élt.

Milyen különös! Wang Beinek, aki mások vagyonából gazdagodott meg, végül nem maradt semmije. Az aljas ember felesége pedig egy másik emberrel kötött házasságot. Ez a történet is bizonyítja, hogy az igazságszolgáltatás keze messze elér.

Ormai-Tóth Andrea Judit fordításai